

יוסף זוסד'ל ורז'ל

נערך ויוצא לאור ע"י "חסד'ל דרז'ל" (בהשתתפות כולל "חוני המעל"י)
 העלון לע"ג אבי מורי ר' יוסף בר אסתר סויסה ז"ל שנלב"ע ביום י' סיון התשנ"ב
 ואימי מורתי רחל בת איז'ה סויסה ע"ה שנלב"ע ביום כ"ז מר חשון התשע"ז

מתפללים

שבת כי מנחם אב התשפ"ד
 פרשה: עקב
 הפטרה: ותאמר ציון

הדלקת נרות - 18:55
 צאת השבת - 19:47
 ר"ת: 20:35

הדלקת נרות בשבת הבאה 18:47

זמן	עצב
4:54	4:54
5:01	5:01
6:12	6:12
12:44	12:44
13:17	13:17
19:16	19:16

"ואפן וארד מן ההר"
 "ואפן" - עשיתי פנים לעצמי. אחרי חטא העגל, כאשר נפלו בני-ישראל לשפל המדרגה, התחזק משה רבנו ואזר כוח לבל ייפול בזרעות העצבות, הוא התחזק ועשה לעצמו פנים.

העלון לרפואת מנשה בר דוד וברוריה מרת אחותי דינה בת רחל ולע"ג חמ"ל ר' שלום בר שמתה ז"ל חמותי מרים בת רחל ע"ה הרופא הקדיש את העלון או חלקו בטל... 052-5079555

"הדור ההוא"
 יהודי פיקח ושנון, אמר פעם: "בדור שלנו, אין אנשים זקנים". תמהו השומעים: מה פירושם של דברים? ודאי ישנם קשישים וישישים. חייך הלה, והסביר את דבריו: "מבינים אתם, כל זקן שאני פוגש בו, הרי לאחר שיחה של כמה דקות מתברר לי, שהוא לא מהדור שלנו, אלא בן הדור הקודם".
 אין זו הלצה, יש כאן אמת נוקבת. בינינו לבין הדור שעבר מבדילה תהום. הזקנים שחיים עמנו, לאורך ימים ושנים טובות, מייצגים עולם אחר. הם זוכרים את היי הקהילה של פעם, חיים מאוגדים סביב התא המשפחתי החזק והחם, חיים מאורגנים בקהילה לתפארת, המתנהלת על אדני התורה והמסורת, המסורים בידינו מדור דור. כל עדה ומנהגיה, נוסחותיה ומסורתה.
 משיחה עם זקני העדה, יאריך ה' את ימיהם בטוב ובנעימים, עולה תמונה נפלאה של חיי אור וזוהר, שהמאפיין הבולט ביותר בהם הוא הרוגע, השלווה, איזה מצרך נדיר בימינו אנו, החיים היו קשים לאין ערוך: כמה מאמץ וכמה זמן נדרשו לכביסה בנהר, לבישול על פרימוס, לאפיה על גחלים, להליכה ברגל או רכיבה על חמור. לכאורה, היו אמורים לחיות בחסר זמן, והנה לא כך היה.
 לכאורה, הם היו בעוני ובמחסור. חיים ללא מקרר השמלי, ללא תנור השמלי, ללא מנהיץ השמלי, ללא תאורת ניאון, ללא מיוזג אוויר. לעומת החיים כיום הזה, היינו מגדירים את חייהם כתנאים פרימיטיביים. אבל כל אחד מבני הדור ההוא יאמר בפה מלא, שאז, היו החיים יפים יותר, נפלאים יותר. ומדוע? משום שהם היו שלווים יותר, מאושרים יותר.
 היום יש קידמה, אבל יש לה מחיר. ולפני שהאדם משלם למכולת ולירקן, הוא חייב לשלם השמל, גז, טלפון, ביטוח רכב, ביטוח רכוש, משכנתא תשלומים וחסכונות. הוא איך ריץ, בהול ורדוף, ועובד שעות נוספות ומשרה שניה, ועושה חלטורה ולוקח הלוואה, ואין לו רגע של פנאי כדי להנות מכל הקידמה הנפלאה.

זהו שאמר שלמה בחכמתו: "טוב פת חרבה, ושלווה בת, מבית מלא זבחי ריב... טוב מעט כבודת ה', מאוצר רב, ומחומה בו".....
 העלון לע"ג מ"ר חמי שלום בר שמתה שנלב"ע כ"ז אב אברהם פרץ בר סעדה ז"ל שנלב"ע כ"ז אב זצ"ל ב"ה.

"החקיקה שלא הושלמה" ב'

ענינו של רבי רפאל ברוך רצו שוב ושוב על פני השורות ומצחו הגבוה נחרש קמטים. לשם יצירת סגולה זו עליו להסתייע בצורך זהב מומחה. ירא שמים וסר מרע. שכן הסגולה הינה טס של זהב עליו חקוק שמו של המלאך הממונה על נשיאת החן, ואופן עשייתה הוא, לחקוק בכל לילה אות אחת משמו של המלאך על טס הזהב, לאחר כוונות וייחודים וטבילה במקווה טהרה.
 * "בהישרם שמו של המלאך", הרהר לעצמו רבה של מקנס, "אשא בין קפלי בגדי את טס הזהב, וכך אצליח בסייעתא דשמיא להתרים את עשירי העיר לטובת אחיהם".
 * עוד באותו יום עלה רבי רפאל ברוך לביתו של מסעוד. צורף זהב מומחה, בר אוריין ובר אבהן.
 מסעוד חרד לכבודו של הרב. הוא לא הצליח להבין בשום פנים ואופן על מה ולמה זכה בביקורו של רב העיר. וביותר גברה תמיהתו כאשר רבי רפאל ברוך ביקשו להכניסו לאחד מחדרי הבית הפנימיים.
 שם. בהיותם לבדם, הציג בפניו רבי רפאל ברוך את דבר הסגולה וביקש: "אנא, היה לי לעזר, כי בנפשי הדבר".
 "אעשה ככל שיוצא רבנו", השיב מסעוד לאלתר, ועל פניו של הרב עלתה הבעה של שביעות רצון.
 "אם כך", חתם הגאון הקדוש את השיחה הקצרה, "עלה נא הלילה, אחר חצות, לבית, עם כלי מלאכתך. הבא עמך גם טס זהב זעיר, ולאחר כוונות וייחודים נתחיל במלאכת הקודש".
 חצות הלילה. רחובותיה של מקנס ריקים ושוממים. רק דמותו של מסעוד. מיודענו צורף הזהב. נראית מהלכת בזריזות בשולי דרכים.
 מסעוד יודע כי רבה של העיר אינו מציב בפניו משימה של מה בכך. חקיקת שמות מלאכים אינה ענין שיש להקל בו ראש. אולם הוא סמוך ובטוח בקדושתו של רבי רפאל ברוך וליבו שלם עמו.
 * ועם כל זאת, בהיכנסו אל הקודש פנימה, הרי הוא נרתע לאחוריו. ניכר בו, ברבי רפאל ברוך. כי הוא שקוע מזה כמה שעות בכוונות וייחודים. פניו להבים, ובזקנו הלבן היורד על פי מידותיו הוא נראה כמלאך אלוקים.
 * "שבה נא", מורה רבי רפאל ברוך לצורף, הממהר להכין את כלי עבודתו, וכעבור רגעים ארוכים נשלחת אצבעו לעבר הדף, מסמנת על האות הראשונה שבשם הקדוש.

העלון לרפואת והצלחת אליעזר אלקיים וכל משפחתו ישלם ה' פעולם אמן

הודעות מרכז "Shai for Zion" פתוח בימים: א - ה פלא... 052-5079555
לוח שנה
 לידעית הציבור אפשר לרכוש לוח שנה בעלות 15 ש"ח.
 כמו כן אפשר לרכוש לוח שנה בצורת טבלה על דפים בגודל A4 בעלות 10 ש"ח.
 הרכישה אצל יובל פרטובי פל... 0505919251 הכמות מוגבלת
 מנויים: לקבלת העלון חינוס במייל מידי שבוע שלח את המייל שלך למייל: SVISSA8@GMAIL.COM

פיקטוראל

"והיה לךב תשמעון"

הזהר ושמור גופך שלא תגרום לעצמך עניות ויחסר לחמך.

"כי הוא הנותן לך כוז לעשות זיל"

ידוע כי ישראל גיבורים ואנשי חיל למלחמה כי נמשלו לאריות ולזאב יטרף, ומלכי כנען במלחמה ניצחו אותם ישראל. על כן אמר אם תחשוב כוחי ועוצם ידי עשה לי את החיל הזה, תזכור ה' שהוציא אותך ממצרים ולא היה לך שם כח ועוצם יד כלל ותזכור עוד כי במדבר אשר אין לאל ידך לחיות שם עשה לך כל צרכך, על כן גם החיל הזה אשר עשית בכחך, ה' הוא שנתן לך הכח אשר עשית אותו. ואם תשכח ה' תכלה כוחך ושארך ותאבד כאשר אבדו הם, כי כל עוזבי ה' יכלו. והביא עוד ראיה אחרת שלא תחשוב כוחי ועוצם ידי וגו' ואמר שמע ישראל דבר אמת מפי, הגויים האלה הם גדולים ועצומים ממך ואיך תנצחם במלחמה? ועוד יש להם ערים גדולות ובצורות ואיך תכבוש אותם? ולהאמין מן היום הזה כי לא תוכל לעבור עליהם כלל עד שתדע בלבבך כי ה' העובר לפניך הוא אש אוכלה והוא ישמידם ויכניעם ולא כח ועוצם יד שנתן לך.

"מביאך אל ארץ טובה"

ענין הדבר כי מתכלית ארץ ישראל אינו רק להתענג על טובה והנאתה אלא ללכת בדרכי התורה והמצוה כמו שאמרו מפני מה נתאוה משה רבינו להכנס לארץ ישראל וכי לאכול מפריה הוא צריך? אלא אמר הרבה מצות אין נוהגות אלא בארץ ישראל אכנס ויתקיימו על ידי ותכלית זו הודיעם הקב"ה קודם כניסתם לארץ- ביטורים להורות כי תכליתה אינה רק הנאה חומרית.

אמר דוד המלך ע"ה למה אירא בימי רע עון עקבי יסובני. הקב"ה נתן תורה לישראל שיש בה שש מאות ושלוש עשרה מצוות, ויש בהם קלות וחמורות ויש בהם מצות קלות שאין בני אדם משגיחין בהם אלא משליכין אותן תחת עקביהם מפני שהן קלות, לפיכך דוד המלך היה מתירא מיום הדין ואומר ריבונו של עולם איני מתירא מן המצות החמורות שבתורה, ממה אני מתירא? מן המצות הקלות שמא עברתי על אחת מהן מפני שהיתה קלה ואתה אמרת הוי זהיר במצוה קלה כבחמורה. ומפני מה לא נודע מתן שכון של מצות? אמר רבי אבא בר כהנא שלא תהא יושב ושוקל מצותיה של תורה ורואה איזו מצוה שכרה מרובה ועושה אותה. וכן שאילו גלה שכרם נמצאו המצוות מקצתן קימות ומיקצתן בטלות. תני רבי שמעון בן יוחאי שתי מצות גילה ה' מתן שכון אחת קלה שבקלות, שילוח הקן ואחת חמורה שבחמורות, כיבוד אב ואם ובשתייהם כתיב אריכות ימים.

וכתב בעל האהבת חיים והיה עקב תשמעון רצה לומר שבסוף אחרי מותו ירגיש האדם צרות הנשמה שלא רצה לשמוע אל המשפטים שקיבלנו בהר סיני. ועוד עקב כלומר זכור את הסוף לאן אתה הולך זה נקרא עקב שבסוף האדם מביאים אותו לתת דין וחשבון.

"ארץ אשר לא במיסקנות תאכל בה לחם"

מזהרת התורה שיקדש אדם את גופו בשעת אכילה. תחילה יעשה נטילת ידים כראוי, כי כל הנוטל ידיו בריבוי מים מובטח לו שלא יחסרו מזונותיו ואם ההפך עושה גורם לו עניות וזה רמז בר"ת על נטילת ידים - עני. וזה שאמר הכתוב אשר לא במיסקנות דהיינו

הפסח החדש

דיני הפלגה בספינה ויציאה לדרך רחוקה קודם השבת ההלכות מספר "הלכה ברורה" להרה"ג דוד יוסף שליט"א

מהו "דבר מצוה" לענין יציאה לדרך

והנוהגים להקל לצאת להפליג בספינה בתוך שלשה ימים קודם השבת כשיוצא לסחורה, היינו דוקא באופן שמחמת נסיעתו בספינה יבוא רק לידי ביטול מצות עונג שבת, אבל אם יוצא לדרך באופן שיצטרך לחלל את השבת מחמת שיבוא לידי פקוח נפש, (עיינ לעיל סעיפים יד-טז), אין להקל אלא ביוצא לדבר מצוה ממש, כגון לעלות לארץ ישראל. והיוצא לדרך לשם סחורה, (לנוהגים להקל בזה), היינו אפילו כשיש לו פרנסה, ויוצא כדי להרויח יותר, אבל אם יוצא כדי לנבות חובו מגוי חולה, יש אומרים שאין זה נחשב לדבר מצוה, אלא אם כן הוא חולה הנוטה למות, וחושש שמא יפסיד ממונו.

מילה שלא כזמנה בימים הסמוכים לשבת

ית. לפי האמור לעיל (סעיף יד), שלא התירו חכמים לצאת לדרך אלא יותר משלשה ימים קודם השבת, כשיודע שכשתגיע השבת יצטרך לחלל שבת מחמת פקוח נפש, למדו רבותינו הפוסקים, שתינוק שנדחת מילתו מחמת שהיה חולה, והבריא ביום המישי או ביום ששי, וכן גר שבא למול לשם גיור, יש לדחות את ברית המילה ליום ראשון, מפני שיש לחוש שיצטרכו לחלל את השבת בתוך שלשת הימים הראשונים שלאחר מילתו.

ואמנם דעת כמה פוסקים שיש למולו ביום המישי או ביום ששי, וכן מנהג כמה קהלות, אולם במקום שאין מנהג ברור שלא לדחות את המילה, יש להורות להם שידחו את המילה ליום ראשון, ואף לאשכנזים יש להורות כן, זולת מקום שנהגו שלא לדחות המילה.

ומי שנולד בסוף יום רביעי בזמן בין השמשות, ומחמת הספק אי אפשר למולו ביום רביעי, יש למולו ביום המישי, ואסור לדחות את מילתו ליום ראשון. וכל זה אינו אלא לענין שלשה ימים הסמוכים לשבת, וכן לענין שלשה ימים הסמוכים ליום הכפורים, אבל תינוק שנדחת מילתו מחמת שהיה חולה, והבריא בתוך שלשה ימים קודם יום טוב, צריך למולו מיד כשהבריא, ואין להמתין עד אחר יום טוב.

ניתוח שאינו דחוף בימים הסמוכים לשבת

ית. לפי האמור לעיל (סעיף יד), שלא התירו חכמים לצאת לדרך אלא יותר משלשה ימים קודם השבת, כשיודע שכשתגיע השבת יצטרך לחלל שבת מחמת פקוח נפש, כתבו כמה פוסקים, שהוא הדין שמי שהוצרך לניתוח שאינו דחוף, אינו רשאי לקבוע את יום הניתוח ליום המישי או ליום ששי, ונתנו כמה טעמים לזה. ומכל מקום אם אי אפשר לדחות את הניתוח לאחר השבת, או שהרופא המומחה לאותו דבר אינו מסכים לעשות הניתוח אחר השבת, יש להקל בזה. וכל זה לענין ניתוח שאינו דחוף, אבל ניתוח דחוף מותר לעשותו ביום המישי או ביום ששי.

הפסח החדש

הבא לקברך השכם לקברו

רב גדול בישראל היה נוהג לשלוח ידו במסחר, כדי להתפרנס בכבוד וברווחה ולא להזדקק לשכר הזעום שנתנה לו הקהילה.

אמרו לו מקורביו: ובי אינך חושש שאנשי קהילתך יפטרנו אותך מן הרבנות? השיב להם בחיוד: כידוע לכם אמרו חכמינו, שהרבנות מקברת את בעליה. הריני מעדיף, איפא, שאהיה אני מקבר את הרבנות...